

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο κόσμος του Λεονάρντο Κρεμονίνι

Εκθεση με αντιπροσωπευτικά έργα και σχέδια του ζωγράφου και δασκάλου από το εργαστήριό του οποίου έχουν περάσει πολλοί Έλληνες δημιουργοί της νεότερης γενιάς

Μισοβηνομένα σώματα, πρόσωπα διχοτομημένα, πρόσωπα-ζώα ή δέσματα ενός δαιδάλου αντικειμένων, παιδιά που κρυφοκοιτάζουν, διφορούμενη ερωτική ατμόσφαιρα, καθρέπτες, παρλιές, εσωτερικά, αστικά και καλοκαιρινά σκηνικά, πόρτες που πίσω τους «κάτι συμβαίνει», παράθυρα που κλείνουν τον χώρο και συγχρόνως τον ανοίγουν στον ουρανό και τη θάλασσα.

Αυτός είναι ο κόσμος του Ιταλού ζωγράφου Λεονάρντο Κρεμονίνι, ενός από τους σημαντικότερους σύγχρονους, παραστατικούς ζωγράφους, που θα δούμε για πρώτη φορά στην Αθήνα σε έκθεση στην «Αθηνάϊδα», στις αρχές Φεβρουαρίου.

Η έκθεση Κρεμονίνι, με την παρουσία του 85χρονου σήμερα ζωγράφου και δασκάλου, έχει μια ξεχωριστή σημασία, καθώς από το εργαστήριό του στην «Beaux Arts» του Παρισιού έχει περάσει μια πλειάδα καταξιωμένων Ελλήνων καλλιτεχνών της νεότερης γενιάς (Μαρία Φιλο-

πούλου, Εδουάρδος Σακαγιάν, Γιώργος Ρόρρης, Στέφανος Δασκαλάκης, Ειρήνη Ηλιοπούλου κ.ά.), οι οποίοι ομολογούν πως οφείλουν πολλά στη δασκαλία του.

Για τον Κρεμονίνι, ο ζωγράφος μοιάζει με τον ταυρομάχο. Όπως «ο ταυρομάχος μέσα στην αρένα τίθεται υπό αμφισβήτηση από τον ταύρο» έτσι και «ο ζωγράφος με κάθε καινούργιο πίνακα εκτίθεται σε νέους κινδύνους». Το έργο του Πικάσο, λέει, πάντα προσπαθεί να σκοτώσει τον ταύρο.

Με έργο παραστατικό, ανθρωποκεντρικό και βιοματικό, ο Κρεμονίνι (γεν. 1925, Μπολόνια) συμπορεύτηκε με ένα ρεύμα που είχαν προσωρινά παραγκωνίσει οι επαγές του σερμιού των πρωτοποριών της εποχής του, στο Παρίσι όπου ζει από τις αρχές της δεκαετίας του 1950, σπουδάζοντας, διδάσκοντας και δουλεύοντας.

Ενώ οι περισσότεροι κριτικοί τέχνης δεν του λησμόνησαν ακόμη να τοποθετηθούν απέναντί σ' ένα έργο που ξέφευγε από τον ισχύ-

οντα κώδικα, γνωστοί συγγραφείς και φιλόσοφοι (Αλμπέρτο Μοράβια, Ουμπέρτο Εκο, Ιταλο Καλβίνο, Λουί Αλτουσέρ κ.ά.) επιδοκίμασαν έναν ζωγράφο ο οποίος, «εξαιρώντας την εικόνα και τη μαγεία της, αποκαθιστούσε στην τέχνη μια λειτουργία που η δογματική και αδιάλλακτη πρωτοπορία είχε θελήσει να της στερήσει», γράφει ο Jacques Brosse, για το βιβλίο «Κρεμονίνι» (εκδ. Πατάκης).

Σύμφωνα με τον Εκο, «ο Κρεμονίνι ανήκει στο κλασικό, ανανεωτερίζον ρεύμα, δεν προσπαθεί να κατανοήσει τους νόμους και το νευρικό σύστημα της ύλης, αλλά θέλει με τάξη να συνθέσει μορφές».

Το αφιέρωμα στον Κρεμονίνι είναι διπλό: Μία έκθεση με 52 αντιπροσωπευτικούς πίνακες της πενήντάχρονης πορείας του, στην «Αθηνάϊδα» και μια δεύτερη με σχέδια στο Ιταλικό Ινστιτούτο Αθηνών (Πατισίων 47). Η ακριβής ημερομηνία των εγκαινίων θα ανακοινωθεί εντός των ημερών.

Δ. ΡΟΥΜΠΟΥΛΑ **Η ενέδρα, 1972 - 1973**

